

Лъчезар Станчев
Горска приказка

Имаше отдавна стар, белобрад воденичар. Беше той любим на всички: на бедняците в селата, на животните в гората и на мъничките птички. В зимна вечер студ ли свие, идваше да се прикрие в неговата воденична изпомръзналата птичка, катеричката игрива и сърната боязлива, пък и Зайо дългоух със дебелия кожух. Знаеха, че там ще сварят мил човек – воденичаря. Той ги срещна и погали, па лулата си запали. И край огъня тогава слушат всички до забрава приказките му чудесни, хубавите стари песни.

Но веднъж воденичарят тръгна с конче за пазара.

– Зайо, нямам син, ни внук, ти ще ме заместваш тук. Ще ми смелиш пет чувала, ще омесиш питка бяла.

Тръгна дядо. И в гората се разнесе новината. Ежко чу, дотича тука и на прагчето почука:

– Зайо късопашатко, идвам да помагам, братко. Ти си тук воденичар, искаш ли ме за другар?

– Влизай, Еженце бодливо, само да си работливо.

– Аз ли, Зайо? Много знам да работя! Гледай сам! – Грабна пъргаво метлата и помете той земята. Пък и Зайо се разрипа, жито в трите коша сипа. Пуснаха вода и тя колелата завъртя. Вижте: камъните бели хубаво брашно са смлели. Зайо меси. За дърва Ежко тича презглава. И под връшник с буйна жар в подница за дядо стар бързо се изпече пита. Ето я – стои увита.

А от горската поляна Вълчо, Меца и Лисана дружно тръгват към реката. Там към края на гората малка воденица трака, Зайо в нея гости чака...

– Хайде... – И със стъпка тиха те натам се приближиха. Ала птици бързокрили бяха вече съобщили.

– Ежко, как да се спасим?

– С хитрина ще победим! Скрый се, Зайо! – И веднага, спрял водата, сам на прага Ежко храбро се изстъпи:

– Влезте, влезте, гости скъпи! Лисо, я кажете, кой господар ще стане мой?

– Аз! На мене за награда воденицата се пада!

– Не на теб! На мен! – Мецана с Лиса, с Вълчо спор захвана.

– Чуйте – рече Ежко, – има, има камъни за трима. Върху тях се покачете и по даден знак скочете. Който скочи най-далече, той е господарят вече.

– Тъй да бъде, Ежко драг, тук сме всички! Давай знак!

Ежко викна през вратата:

– Зайо, хей, пусни водата!

Щом потече и засъска, колелата тя заблъска; камъните – хопатроп – завъртяха се в галоп, а след тях, това и чакаха, кречеталата затракаха. Някой на хоро ли хвана Меца, Вълчо и Лисана?

Край кошовете в уплаха тримата се завъртяха. „Олеле! Дано е сън!“ Ето бухнаха в кошовете, после рипнаха отново те и побягнаха навън. Клатеха се вляво, вдясно... Мостчето им беше тясно, та камбурнаха в реката. И отнесе ги водата...

Зайо викна:

– Ежко мой, ти си бил голям герой!

И във тихата гора почна весела игра. Скоро дядо се завърна. Зайо, Ежко той прегърна. Сирене и топла пита хапнаха си до насита.

КРАЙ

© Лъчезар Станчев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9145>]